

ת"פ 55269/09/14 - מדינת ישראל נגד א נ

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 55269-09-14 מדינת ישראל נ' נ(עצורה) ת"פ 43291-07-14 08 ינואר 2015
מדינת ישראל נ' נ(עצורה)
ת"פ 43286-09-14

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
א נ (עצורה)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב פרטוק

הנאשמת הובאה

ב"כ הנאשמת עו"ד נעמי כהן

מתורגמן לשפה הרוסית מר הרמן בורר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הליך ההוכחות ינוהל ביחס לשני כתבי האישום (שני התיקים הפליליים) ביחד, כאילו מדובר בכתב אישום אחד הכולל שני אישומים, שכן מדובר באותה נאשמת, ואותה מתלוננת.

ניתנה והודעה היום י"ז טבת תשע"ה, 08/01/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בית המשפט מודיע כי הוא מעניק לעדה חיסיון מפני הפללה עצמית, במובן זה שלא ניתן יהיה להשתמש בדברים שהיא מוסרת בעדותה כאן, לחובתה במשפטה שלה.

ניתנה והודעה היום י"ז טבת תשע"ה, 08/01/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מכריז על העדה כעדה עוינת, וב"כ המאשימה רשאי לחקור אותה בחקירה נגדית.

הודאתה של העדה מיום 19.7.14 שעה 09.05 - **מסומנת ת/22.**

ניתנה והודעה היום י"ז טבת תשע"ה, 08/01/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגשו שני כתבי אישום נפרדים, אך מאחר ומדובר באותה מתלוננת, אותה נאשמת, שתי התרחשויות בזמנים שונים, התבררו שני כתבי האישום כאחד.

האישום הראשון (ת"פ 43291-07-14) מייחס לנאשמת עבירה של איומים. נטען, כי בין הנאשמת לזוגתה, המתלוננת, התגלע ביום 19.7.14 ויכוח, על רקע רצונה של הנאשמת כי המתלוננת תכבה את הרדיו, ואז המתלוננת תקפה את

הנאשמת, בכך שהיכתה אותה במכת אגרוף בפניה, וכן אלימות נוספת המתוארת בעובדות, שגרמה לזליגת דם. בהמשך הדרך ניגשה הנאשמת לחדר אחר, הצטיידה בסכין, חזרה אל המקום בו שהתה המתלוננת ואיימה עליה תוך שהיא מקרבת את הסכין לצווארה.

ביחס לאישום זה, טענה הנאשמת, וזו חזית המריבה (הדברים שנמסרו בפרוטוקול דיון 15.12.14) כי האירוע, באופן כללי התרחש, אולם הנאשמת טענה להגנה עצמית. כלומר, התנהגותה נבעה משום חששה לחייה.

האישום השני (ת"פ 55269-09-14) מייחס לנאשמת עבירה של פציעה כשעברין מזוין, והוא מתאר התרחשות מיום 20.9.14, שם נטען כי על רקע ויכוח בין הנאשמת לזוגתה, המתלוננת, נטלה הנאשמת סכין יפנית, ניגשה אל המיטה שם ישבה המתלוננת, וחתכה אותה באמצעות הסכין בידה השמאלית וברגלה השמאלית, ועקב כך נגרמו לה חבלות המתוארות באישום.

ביחס לאישום זה, טענה הנאשמת, וזו חזית המריבה (דברים שנמסרו בפרוטוקול דיון 15.12.14) כי האירוע התרחש בדרך שונה, כלומר הנאשמת אחזה בסכין, ותוך כדי עבודתה, במטבח, נפלה הסכין מידה ובתאונה מצערת גרמה לחבלות המתוארות ברגלה של המתלוננת.

בבית המשפט נשמעו גרסאותיהן של המתלוננת והנאשמת.

כבר בתחילת עדותה של המתלוננת, ניכר היה כי איננה מתכוונת לשתף את בית המשפט בעדותה בדיוק בדברים שהתרחשו, והיא תספר את שלד הדברים, בצורה מגוננת, וממעיטה מחומרתם.

עם תחילת המשפט, ניכר היה כי בין הנאשמת למתלוננת, שוררת מע' יחסים קרובה, כך שייתכן והמתלוננת סלחה לנאשמת על מעשיה, והדברים בלטו לעין כאשר בין השתיים הוחלפו חיוכים ומבטים (עוד בטרם המתלוננת עלתה לדוכן העדים).

ואם לא די בכך, הפכה המתלוננת לעדה עוינת, ובדין הדבר, משום שלא מסרה את הדברים שמסרה בחקירתה במשטרה.

גם בעדותה של הנאשמת, המשיך מצב דברים זה. ניכר היה כי ב"כ הנאשמת מנסה לחלץ מן הנאשמת את האמת לטענתה, אולם הנאשמת לא מסרה את הדברים, ובעיקר לא מסרה דברים שבכוחם להפליל את המתלוננת יתר על המידה.

לאחר שהתרשמתי משתי העדות, הגעתי למסקנה כי יש לקבל כממצאים מפלילים, את האמרות והמוצגים שהתקבלו בזמן אמת, וביחס אליהם לא יכולה להיות מסקנה כי הם אינם מתעדים דברי אמת.

אסביר את כוונתי:

ביחס לאישום הראשון - האישום מחודש יולי 2014 - עבירת האיומים:

הנאשמת מסרה הודיה מלאה במעשים - ת/1. אפנה לדברים בעמ' 2 ש' 28 והלאה "ובאתי אליה עם הסכין, ניגשתי אליה עם הסכין וקירבתי אליה את הסכין, אמרתי לה "תסתמי את הג'ורה שלך" (ש' 31-32).

שמעתי בבית המשפט את גובה ההודיה, רס"ל אליה שוורצמן, דובר השפה הרוסית, ולא מצאתי מקום לפקפק בנסיבות גביית ההודיה. מדובר בהודיה ברורה, קוהרנטית, כאשר הנאשמת עצמה מסרה בעדותה כי הבינה את שפתו של גובה ההודיה, והוא דיבר רוסית ברורה.

יש ב- ת/1 בסיס מספיק לקבוע את אשמתה של הנאשמת באישום הראשון, אך יש בחומר הראיות מעבר לכך.

אפנה לזכ"ד מאת השוטרת ענבל חיון - ת/4, אשר הוגש בהסכמה. שם נרשם: "בזמן חקירת החשודה, פתחתי בפניה את פיסת העור שבתוכה היו מונחים שתי הסכינים ולשאלתי השיבה כי עם הסכין הכי קצרה איימה על חברתה". שוב, הודיה של הנאשמת - כאשר איש מהצדדים לא חקר בחקירה נגדית על זכ"ד זה.

עוד אפנה ל- ת/5, המתעד את גרסתה של המתלוננת במשטרה מיום 22.7.14, שם נמסר שהמתלוננת "מסרה לי סכין בעלת ידית ורודה, מלופפת בעיתון ועם סכין זו אנג'לה איימה עליה". לפני גרסת המתלוננת, בזמן אמת, כאשר אני מקבל את גרסתה ואמרותיה במשטרה, במסגרת סעיף 10א לפק' הראיות, ומעדיף את אמרתה על פני עדותה המגוונת במשפט.

עוד אפנה לאמרתה של המתלוננת, בזמן אמת - ת/22, עמ' 1 ש' 7 והלאה: "ואז אני נתתי לה אגרוף בפרצוף חזק עד שירד לה דם (בעדותה של המתלוננת הכחישה כי דם ירד לנאשמת) היא נכנסה לשירותים, והוציאה משם מהארון סכין חדה, יצאה מהשירותים עם הסכין והצמידה לי אותה לגרון...". שוב, אני מקבל את אמרתה זו במסגרת סעיף 10א לפק' הראיות ומעדיף אותה על פני עדותה במשפט, שניכר היה כי היא מבקשת להפחית מחומרת מעשיה של הנאשמת.

אפנה לדוח פעולה מאת רס"ל צרטקוב אלי - ת/29, אשר תיעד את גרסתה הראשונית של המתלוננת ובו נרשם "מסרה כי חברה שלה בשם א איימה לרצוח אותה ותקפה אותה עם מספר כלי תקיפה...". בעמוד השני הסבירה את הרקע למעשה. שוב, גרסה, בזמן אמת, מאת המתלוננת, שאותה אני מקבל כאמרת חוץ במסגרת סעיף 10א ומעדיף אותה על פני עדותה במשפט.

הגרסאות שנמסרו במשטרה, מקבלות חיזוק חיצוני גם כאשר מתבוננים בנ- 1, ובהן חבלותיה של הנאשמת, האגרוף שאותו קיבלה בעינה, והדברים מתיישבים עם כלל הראיות.

כזכור, ביחס לאישום זה נטען כי הנאשמת פעלה כך במסגרת הגנה עצמית, אך כאשר הנאשמת העידה במשפט, נראה היה כי היא זנחה את טענתה זו.

הנאשמת העידה כי כוונתה במעשיה "פשוט רציתי להפחיד אותה. אמרתי לה תסתמי" (עמ' 33 ש' 14). עוד מסרה, בעמ' 34 ש' 2, "אני לא חושבת שזה משהו נורא, כוונתי לאגרוף בפנים".

אם כך הם פני הדברים, ניכר כי הנאשמת לא פעלה מתוך חשש אמיתי לחייה, בנסיבות היכולות להקים את הטענה להגנה עצמית.

בכל הקשור להגנה עצמית, מעבר לנדרש, שהרי בפני לא הונחה תשתית עובדתית לכך, אפנה ליסודות ס' 34 לחוק העונשין, בדבר דרישת המיידיות, הצורך בהדיפת תקיפה, נוכח סכנה מוחשית, מיידית, ובפני לא התגבשו יסודות אלו.

שמעתי מן המתלוננת כי לאחר מכת האגרוף והאלימות מצידה, היתה הפסקה של זמנים, שלאחריה ניגשה הנאשמת ונטלה את הסכין.

המתלוננת העידה (עמ' 14 ש' 1) כי הנאשמת "החזיקה את הסכין באויר מולי, ואמרה שהיא תחתוך אותי אם לא אסתום את הג'ורה" ובכך אישרה את אמרתה במשטרה, מסרה "היא לא פחדה, היא התעצבנה" (עמ' 21 ש' 27) ביחס לשאלה האם הנאשמת פחדה ממנה, כלומר אין כאן נסיבות של הגנה עצמית. מסרה כי היה נתק בין אירוע האלימות של המתלוננת לתגובה (עמ' 21 ש' 6).

גם אם תיטען הטענה שלפיה הנאשמת פעלה מתוך הגנה עצמית, הרי שפעולתה חייבת להיבדק בכפוף לדרישת הסבירות, ואני סבור כי נטילת הסכין היא פעולה בלתי מידתית ובלתי סבירה, גם נוכח אלימות המתלוננת (ס' 34 לחוק העונשין).

הנאשמת יכולה היתה לצאת מן הבית, להזמין את משטרת ישראל, נוכח האלימות של המתלוננת כלפיה, אך היא לא פעלה בדרך זו.

על כן, אני סבור כי המאשימה הוכיחה את יסודות העבירה ביחס לפרט זה, ולא עומדת לנאשמת טענה של הגנה עצמית.

ביחס לאישום השני - האירוע מחודש ספטמבר 2014 - הפציעה:

כזכור, טענה הנאשמת לאירוע תאונתי, שבמסגרתו נפלה הסכין מידה ופצעה את המתלוננת.

שוב, בעניין זה עדיפים המוצגים והאמרות שנמסרו בזמן אמת, על פני העדויות במשפט, והדברים מדברים בעד עצמם.

די לי אם אפנה ל- 17/ת, שהינו תמליל הודעת המתלוננת למוקד 100 (הדיסק ת/18), המדבר בעד עצמו.

המתלוננת לא יכולה לגבש דבר שקר, בשלב כה סמוך לקרות האירוע.

סביר להניח כי מסרה למוקד 100 דברי אמת, ולכן יש לאמץ את הדברים, כגרסתה, במסגרת סעיף 10א לפק' הראיות, ולהעדיף על פני עדותה במשפט.

ואילו דברים מסרה המתלוננת: "היא חתכה אותי ורידים, היא חתכה לי את היד...".

"בת זוג שלי... היא חתכה לי... הכל יורד לי דם... ואני צריכה תפרים אני חושבת".

ראשית, לא סביר בעיני כי המתלוננת תמהר להתקשר למשטרה אם מדובר בתאונה תמימה ופשוטה.

שנית, המתלוננת אומרת במפורש כי הנאשמת היא זו שחתכה את ידה. לא נאמר כאן דבר וחצי דבר על תאונה.

בהמשך הדרך, ניתן למצוא אמרות שונות, המרמזות על תאונה, אולם גרסאות המתלוננת והנאשמת בעניין התאונה אינן תואמות.

ב- 10/ת סיפרה הנאשמת, ש' 43, "אני רציתי לקחת אוכל מהרצפה והרגל שלה היתה שם".

והנה בבית המשפט העידה כי הכינה מזון, וכאשר הסתובבה הסכין נפלה מידה אל רגלה של המתלוננת ולא שהתכופפה לכיוון הרצפה, וכך כנראה התרחשה התאונה (עמ' 34 ש' 23-25 לפרוטוקול).

הנאשמת אישרה כי המתלוננת כי או שקראה למשטרה (עמ' 35 ש' 14) ושוב, מדוע לקרוא למשטרה אם זו תאונה תמימה שהתרחשה בין שתי בנות זוג נאהבות.

עוד אציין, כי הנאשמת ניסתה להראות כיצד בדיוק התרחשו הדברים, כלומר שהיא הכינה אוכל, סיר עם בשר, הסתובבה לפתע לאחר, והסכין נשמטה מידה (עמ' 35 ש' 21 לעדותה). ואולם, כאשר התבקשה להציג בדיוק, בין בתרשים (נ/3) לבין בהדגמה, כיצד יתכן הדבר, ניכר היה כי היא מתקשה להיזכר ואף אחד כי אינה זוכרת, ואכן קשה להיזכר בתרחיש שלא התקיים.

לא סביר בעיניי, תוך התבוננות בטיב הפציעה (ת/14 ו- ת/15), כי היא התרחשה בנסיבות שאותן תיארה הנאשמת "חתך בעל שוליים חדים וצמודים באורך כ- 4 ס"מ באספקט דורסלי של כף הרגל" (ת/15) - אינו יכול להתרחש באופן התאונתי הנטען.

עוד אפנה ל- ת/16, שם ניתן ללמוד על גרסתה של המתלוננת בזמן אמת, ועניין זה הוגש בהסכמה. שם מסרה כי הנאשמת "הוציאה סכין יפני בצבע כתום ורוד וחתכה את ידה השמאלית...".

שוב, גרסתה של המתלוננת בזמן אמת, שאותה אני מקבל, אינה מתיישבת עם האירוע התאונתי שצמח לאחר מכן בעדויות בבית המשפט.

אסביר, כי אני מעדיף את הגרסאות שנמסרו במשטרה, וזאת נוכח מע' היחסים בין השניים, אשר באה לידי ביטוי גם בזכ"ד ת/21, שם נרשם "לאורך חקירתה של אגנה... צינה כי מרחמת עליה ולא רוצה שתיכנס לכלא".

למעלה מהצריך, אציין כי המתלוננת מסרה גרסה סדורה ב- ת/23, הודעתה במשטרה, שם תיארה את השתלשלות האירועים באישום זה, ואני מקבל את אמרתה במסגרת סעיף 10א הנ"ל.

קשה לקבל את התרחיש שאותו הציגה הנאשמת, כי בישלה בשר בתוך סיר, וכיצד לפתע הגיעה סכין לידה, וזו נפלה, כאשר היא מסתובבת לאחור, באופן המתואר, שכן תרחיש זה אינו מתיישב עם כלל הראיות והרושם הישיר מן המתלוננת והנאשמת בבית המשפט, ואינו מתיישב עם האפשרות כי המתלוננת נחבלה גם בידה באותו תרחיש, במסגרת אותה תאונה.

לאור כל האמור, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, כנדרש בפלילים, את אשמתה של הנאשמת ביחס לשני האירועים.

כלומר, אני קובע שבחודש יולי 2014, כפי שתואר בעובדות, נוכח אלימות שנקטה המתלוננת כלפי הנאשמת, היא נטלה את הסכין בתנועת איום, כמפורט בעובדות, ובחודש ספטמבר 2014 פצעה את המתלוננת, במחשבה פלילית, ואני דוחה את גרסת התאונה.

לאור כל האמור, אני מרשיע את הנאשמת בשתי העבירות:

איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

פציעה כשעברין מזוין - עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק הנ"ל.

ניתנה והודעה היום י"ז טבת תשע"ה, 08/01/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

נסיבות הכרעת הדין פורטו לעיל, ואין צורך לחזור עליהן בשנית.

כאשר אני בוחן את נסיבות הכרעת הדין, את העבירות שבהן הורשעה הנאשמת, אני סבור כי מתחם הענישה וכל הקשור לעבירת האיומים נע בין מאסר על תנאי לבין עונש מאסר בפועל למספר חודשים, ואילו מתחם הענישה בעבירת הפציעה כאשר עבריין מזוין נע בין מספר חודשי מאסר בפועל, שניתנים לריצוי בעבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

שמתי לנגד עיניי, לחומרה, את הנתונים הבאים:

עבירת איומים מן הרף העליון, תוך שימוש בסכין, שאותו קירבה הנאשמת אל המתלוננת, באישום הראשון.

עבירת אלימות באישום השני, תוך שימוש בסכין יפנית, התוצאה הקשה החבלתית למתלוננת.

פסיקת בתי המשפט היא ברורה, והיא מצויה במגמה של החמרה בכל הקשור לעבירות אלימות, במטרה למגר תופעה קשה זו.

לחובת הנאשמת הרשעה קודמת (ת"פ 60397-07-12) בכתב אישום הכולל עבירת איומים, באמצעות סכין מטבח, כלפי אותה מתלוננת, ובמסגרת זו תלוי ועומד לחובתה מאסר מותנה בן 4 חודשים שהוא בר הפעלה במקרנו.

הנאשמת ביצעה את המעשים שבהם הורשעה, כאשר תלוי לחובתה אותו מאסר מותנה באותה התנהגות.

שמתי לגד עיניי, לקולא, את הנתונים הבאים:

עמוד 8

האירוע הראשון, האיומים, התרחש נוכח אלימות קשה של המתלוננת כלפי הנאשמת, כאשר היא תוקפת אותה במכת אגרוף ובהתאם לתצלומי הנאשמת, אף מעבר לכך.

האירוע הראשון התרחש נוכח פרובוקציה אלימה של המתלוננת, למרות שאינו מצמיח טענה של הגנה עצמית.

עברה הפלילי של הנאשמת אינו מן המכבידים, וזהו מאסרה הראשון, המתבקש.

כאשר אני משקלל את הגורמים, והעובדות בתיק זה, אני מגיע למסקנה כי יש לגזור על המתלוננת את העונשים הבאים:

1. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה שנגזר על הנאשמת 60397-07-12 בן 4 החודשים.
2. אני גוזר על הנאשמת עונש מאסר בפועל בן 8 חודשים.
3. המאסר המותנה דלעיל, יופעל במצטבר לעונש המאסר בפועל, כך שהנאשמת תרצה עונש מאסר כולל בן 12 חודשים.
4. המאסר בן 12 החודשים ירצה כך שינוכו תקופות מעצרה (19.7.14 עד 19.8.14) וכן ירצה המאסר בפועל, מיום מעצרה הנוכחי (20.9.14).
5. בנוסף, מאסר מותנה בן חצי שנה, שאותו לא תרצה הנאשמת, אלא אם כן תעבור, בתוך 3 שנים מיום שחרורה, אחת מן העבירות שבה הורשעה, או ניסיון לעבור אותה.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

**ניתנה והודעה היום י"ז טבת תשע"ה,
08/01/2015 במעמד הנוכחים.
מנחם מזרחי, שופט**

הוקלדעלידימיכלגרזון